

Hadley se gândea că absența Paulinei l-ar putea face pe Ernest să se întoarcă la ea, să se dezlipească de cealaltă. Credea că vederea Paulinei era cel mai mare pericol și cel mai mare obstacol în calea întoarcerii lui Ernest.

Puterea Paulinei stătea în prezența ei fizică. Pauline era ca o sirenă care-l chema la ea pe Ernest, iar el era neputincios, prins în mrejele ei. Putea Hadley să-l facă pe Ernest să lupte împotriva cântecului de sirenă al Paulinei?

Dornică să pună capăt suferinței, Hadley și-a adus aminte de zicala „ochii care nu se văd se uită“. Era ultima ei speranță. Așa că, a doua zi după revenirea lor la Paris de la Pamplona, când Ernest a rămas singur în garsoniera lui Murphy, Hadley a venit la el și i-a propus un pact. Dacă Ernest și Pauline nu se vor vedea și nu-și vor scrie o sută de zile și dacă după această perioadă vor dori să rămână împreună, ea va accepta divorțul. Cu alte cuvinte, dacă după ce vor trece cele o sută de zile Ernest va fi încă îndrăgostit de Pauline, ea va ceda. A conceput un document în care preciza asta și i l-a adus lui Ernest. L-a rugat să-l semneze și el, și Pauline.

Lui Ernest i s-a părut o idee bună. Vedea în ea o cale practică de a se rezolva drama lui în trei.

A obținut iscălitura Paulinei, care la rândul ei a găsit ideea foarte bună. Urma un fel de post erotic, la care amândoi consimțiseră, și, pentru a face față, Pauline a hotărât să meargă în State, departe, la familia ei; a plecat după unsprezece zile de la înțelegerea făcută.

Hadley a fost foarte generoasă, iar atunci când Ernest i-a cerut acordul să-i scrie Paulinei, aflată pe vasul care o ducea în America, i-a spus că numărătoarea începe când Pauline ajunge pe pământ american, la New York.

Pare oarecum infantil acest pact. Timpul precis nu se corelează cu stările psihice, el nu poate fi comandat. Hadley însă făcuse o socoteală și spera că o sută de zile sunt suficiente pentru ca starea amoroasă a soțului ei să se clarifice. Depărtarea de Pauline, faptul că nu o mai vedea și nici nu mai comunica cu ea, era singura soluție care-i mai rămăsese și o cale de a schimba situația nefericită în care se afla de ceva vreme.

Poate se gândea la sutele de scrisori pe care i le scrisese lui Ernest și el ei după ce se cunoscuseră, care „copseseră”, întreținuseră și chiar înflăcăraseră relația lor.

Într-una dintre biografiile lui Hadley se spune că, în loc de mângâieri, de atingeri fizice, scrisorile

au fost cele care au făcut ca iubirea să nu se stingă, ci să crească. Interdicția pusă de Hadley era astfel completă. Nu se vedeau, nu comunicau. Absență totală.

Poate că Hadley regreta faptul că acceptase fără rezerve să petreacă timpul și vacanțele împreună, că-i lăsase cale liberă Paulinei convinsă fiind că prietenia blochează erotismele. Dar, oare, ar fi putut face altfel, când Ernest își dorea să fie înconjurat de oameni, îi plăcea prezența altora, își dorea socializarea? Nu Gerald îi oferise garsoniera?

Poate realizase prea târziu că Pauline și Ernest erau atrași unul de altul, că proximitatea sporește nebănuit pericolul atracției, că atracția precedă cunoașterea.

„Fără anchilozarea minții, fără reducerea lumii noastre obișnuite, nu ne-am putea îndrăgosti“, spune Ortega y Gasset. Și atunci ce poți face? Nimic altceva decât să-i desparți pe îndrăgostiți. Tot Ortega y Gasset dă soluția, la care a ajuns și Hadley cu pactul ei: „Pe îndrăgostit nu-l poate salva decât un șoc primit cu violență din exterior, un tratament la care cineva îl obligă. De bună seamă că absența, călătoriile sunt o bună cură pentru îndrăgostit. Îndepărtarea de obiectul dorit

îl subalimentează din punct de vedere atențional, face cu neputință ca alte elemente ale lui să mențină vie focalizarea atenției“. Asta spera și Hadley.

În același timp, îndepărtarea de obiectul dorit, de Pauline, nu trebuia să o facă pe Hadley să iasă din atenția lui Ernest. Ea pune în balanță trecutul ei fericit cu Ernest, familiaritatea și intimitatea lor, faptul că se cunoșteau atât de bine, și noutatea reprezentată de Pauline. Hadley venea cu cântece cunoscute, știute de Ernest, pe când Pauline, în chip de sirenă, venea cu cântece noi. Noul atrage, cine nu știe acest lucru?

Hadley și Ernest s-au mai văzut la începutul pactului deja acceptat, s-au mai iubit. Ea spera, poate, că el îi va recunoaște corpul, că va reveni la liman.

Ernest era bărbat din instinct și prin structură. Poate nici nu era conștient de asta. Așa era el. Hadley însă spera că el putea atinge cu ea mulțumirea și chiar pasiunea sexuală, care sunt cele mai perfecte manifestări ale dorinței de a trăi.

Trupurile lor, în timp ce făceau amor, nu se chinuiau cu dorințe neobișnuite și refugii perverse, se apropiau unul de altul prin trecut, prin cunoaștere, prin intimitatea repetată în cei cinci ani,

prin mica lor istorie, ca și când gândeau singure, părând străine de ei, dar trăind împreună clipa.

Trupul ei gol nu mai era un mister, ci ceva cunoscut, înțelegător și tandru, primitiv și plăcut. Dar Pauline era altă femeie, era diferită de Hadley, era plină de energie, puternică, interesantă în pat, îl provoca cu o rezistență stranie, neobișnuită pentru el, era frenetică și plină de forță, punea în jocul lor erotic ceva cu totul străin de felul cum se purta Hadley. Era sălbatică, patetică, cerea vorbe de început, ca și cum Hadley nu existase vreodată, ca și cum Hadley luase locul care-i era ei cuvenit dintotdeauna. Cere o amnezie erotică din partea lui Ernest.

O bună prietenă a lui Hadley, care avusese o experiență asemănătoare, i-a mărturisit acesteia că atunci când s-a despărțit de soțul ei a avut senzația că a căzut într-un pisoar, dar că suferințele se alină cu timpul. Nici ea nu mai fusese căutată de prieteni, pentru că oamenii nefericiți sunt ocoliți, evitați. A încurajat-o pe Hadley, fără să-i ascundă că suferința ei va dura. În fond, nu putem vorbi despre o convalescență a lui Hadley?

Când Hadley i-a amintit de jurăminte, de promisiunile făcute pe viață, de faptul că trebuie să rămâi împreună la bine și la rău – nu era acum

Ernest la rău? –, aceasta a întrebat-o: atunci când iubirea dispare, cum poți să mai iubești? Jurămintele nu sunt emoții și trăiri, sunt doar promisiuni. I-a spus că există o parte întunecată a căsniciei, un miez nesănătos în inima angajamentului conjugal, care distruge nuca ce s-a dorit să fie căsătoria. Dacă până atunci Hadley era cu Ernest, acum, când Ernest era subjugat de amorul pentru Pauline, Hadley avea să descopere cine este ea fără Ernest. Acesta era îndemnul prietenei ei. Îi propunea lui Hadley defuzionarea.

Ernest nu vroia să fie iubit, vroia să fie dorit, și asta simțea în relația lui cu Pauline.

Iubirea înseamnă siguranță – pe care Hadley i-o dădea –, dar dorința este ticăloasă, păcătoasă, subversivă și câștigă. Problema era că, cu cât Ernest era mai puțin capabil de sex, comparativ cu văpăile trăite cu Pauline, cu atât era mai capabil de iubire pură. Față de Hadley. Alte trăiri.

După discuțiile cu prietena ei, Hadley s-a gândit și i-a scris lui Ernest că renunță la pact, că a fost o idee pe care o regretă, că-l iubește, dar dorește să nu-l mai vadă și ca toată comunicarea lor să fie numai în legătură cu divorțul. I-a promis că îl va iubi până la moarte și că va rămâne lângă el mereu.